

i Gaar, at der i Lovforslagets § 8, sidste Stykke, er optaget en Bestemmelse om, at Underhornblæsere, der have gennemgaaet en Korporalskole, kunne udnævnes til Korporaler. Han begrundede sin Beklagelse med, at efter hans Formening burde alle Befalingsmænd udgaa fra de meniges Klasse. Jeg er principielt ganske enig med ham i saa Henseende. Det gælder ikke alene Underofficererne; det gælder Officererne; det gælder alle Befalingsmænd; de bør som almindelig Regel udgaa fra de meniges Klasse. Og at der maaske ogsaa har været Tilfælde, hvor man har faaet uheldige Elementer ind blandt Befalingsmændene ved at ty til den saakaldte Spillemand V. Klasse, kan jeg ogsaa være enig med ham i. Men der er heller ikke Tvivl om, at der fra den Klasse er tilgaaet Hæren særdeles udmærkede Befalingsmænd, og derfor skal man ikke skære alle over een Kam og udelukke dem alle fra at faa Adgang til Befalingsmændenes Kreds. Vi have baade i Officers- og Underofficersstanden udmærkede Kræfter, som have tilhørt denne saakaldte Spillemand V. Klasse i Livgarden.

Naar endvidere det ærede Medlem ser, at § 8 indeholder den Bestemmelse: „og anses for egnede“, synes jeg, det maa være ham tilstrækkelig Betyggelse. Man vil naturligvis drage Omsorg for kun at benytte de unge Mænd, der virkelig egne sig, og man har en god Lejlighed til at lære dem at kende. Man har dem fra det 15. til det 20. Aar og har altsaa 5—6 Aars Kendskab til dem, og naar man saa tager Hensyn til deres Opdragelse og Uddannelse under Opholdet paa Kasernen og de Erfaringer, der muligt maatte være gjorte i uheldig Retning i tidligere Tid, tvivler jeg ikke om, at det er rigtigt at aabne Adgang for dem, der ere egnede, og ikke at lukke Døren ganske for disse unge Mennesker.

Som jeg tillod mig at sige i Gaar, forekommer det mig at være ganske med Urette, naar der fra forskellige Sider hævdes, at ved Hærloven blev der lukket af for den militære Musik og bestemt, at der ikke skulde være andet tilbage end Musikkorpset ved Garden og en Musiker ved de forskellige Afdelinger. Det er en ganske forkert Betragtning. Det er gentagne Gange blevet bekræftet ved de Udtalelser, der ere fremkomne her i Dag, at da man vedtog Overgangsbestemmelsen om, at de militære Musikkorps skulde bestaa i væsentlig samme Udstrækning som før Hærloven indtil den 31. Marts 1911, saa var det fra alle Sider Forudsætningen,

at man vilde have en Ventetid, en Prøvetid, og give Rigsdagen Lejlighed til at tage under Overvejelse, hvorvidt dette Slag mod Kultur, som det er, skulde føres eller ikke føres. Dette er der for mig ikke nogen som helst Tvivl om, og derfor fortjener Forsvarsministeren Tak, fordi han nu her har givet Rigsdagen Lejlighed til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse en Gang endnu.

Jeg sagde, at med den Bevilling og den Anvendelse af Bevillingen, der her foreslaas, er der i det væsentlige naaet det, man vil kunne naa. Jeg tror derfor, jeg tør forsikre de Medlemmer, som ville benytte Indbydelsen — det skulde glæde mig, om ogsaa det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) vilde gøre det — til at gaa hen og høre Koncerten paa Lørdag, at hvis vi vedtage dette Forslag, aabne vi Mulighed for, at der ogsaa i Fremtiden vil være Musikkorps, som have en væsentlig Betydning musikalsk set og for Kulturlevet i det hele, ikke mindst i den jævne Befolkning.

Sabroe: Da de militære Lovforslag i sin Tid vare fremme, var der Folk, der frakendte os, som vare imod de militære Bevillinger, Fædrelandskærlighed; nu er man ikke fri for fra den samme Side at frakende os, der ere imod den militære Musik, mod det Forslag, der foreligger her, Kultur og Civilisation. Jeg gentager, hvad jeg havde Lejlighed til at sige i Gaar overfor Ordføreren for Regeringspartiet (Carl Hansen), at hvis vi komme ud til Møder omkring i Landet og faa Tag i den almindelige, arbejdende Befolkning, saa vil det være umuligt nogetsteds at tilvejebringe et Flertal for, at det danske Samfund i dette Øjeblik, naar det har Valget mellem de to Ting, skulde foretrække at ofre 150,000 Kr. til Militærmusik fremfor at løse en mindre Del af de sociale Spørgsmaal. Og jeg hævder, at de, der staa paa det sidste Standpunkt, at det først og fremmest gælder om at søge for indeværende Tid at løse en Del af de sociale Spørgsmaal, de repræsentere den rigeste Kultur. Dermed er jo ikke sagt, at vi, som gaa imod det Forslag, i al Almindelighed ere imod at give den store Befolkning Adgang til den forældende Nydelse, Musikken er, tværtimod.

Jeg vil benytte Lejligheden til at betone, ikke mindst overfor det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Parkov), at naar han f. Eks. i Gaar fremhævede, hvor beklageligt det var, at Aarhus skulde mi-